

Folketinget starter til oktober. For hvad kan der ikke ske af ulykker i den næste folketingssamling? Man tør næsten ikke tænke tanken.

På alle væsentlige områder står Danmark i dag faktisk i en dårligere situation end for et år siden. Ledigheden er steget, selv om regeringen påstår det modsatte. Regeringen har lavet sådan noget talmagi omkring arbejdsløshedstallene. Der medregner man jo ikke dem, der på en eller anden måde er kommet ud af statistikken ved statsbetalte orlovsordninger eller aktivering eller ved de mange kunstige ordninger, der findes.

Det er faktisk heller ikke så godt på det økonomiske område. I forrige uge fik vi helt friske tal på betalingsbalancen, og dér er udviklingen desværre blevet til en afvikling. Går vi lidt længere tilbage, er situationen lidt værre. De tørre tal viser nemlig, at regeringen på bare et par år har soldet omkring 20 mia. kr. væk på betalingsbalancen. Og så skal vi stadig væk hele tiden tænke på, at der har været meget, meget gode internationale konjunkturer, der jo må siges at have hjulpet regeringen og ville hjælpe enhver regering, der sad.

Det er jo faktisk næsten for meget, at statsministeren og finansministeren har formået at gøre, hvad ingen troede var muligt i den retning, hvor det desværre er gået lidt galt, for hvad har regeringen gjort? Givet danskernes forbrug skylden.

Jeg hørte tidligere i dag den her med rettidig omhu. Jeg vil næsten sige, det er usmageligt at bruge den sætning i forbindelse med det indgreb, regeringen har lavet. Det var næsten for meget.

I det sidste par uger har partierne stået i kø foran finansministerens kontor for at forhandle. Vi har i dag også hørt de mange frustrationer, der har været fra partier, som er blevet afvist. Så langt kom Dansk Folkeparti såmænd ikke. Vi blev ikke engang indbudt. Regeringen havde ikke lyst til at høre, hvad vi ville bidrage med, og det ville regeringen ikke, selv om vi allerede under førstebehandlingen her i Folketinget faktisk sagde, at vi var positive over for dele af omlægningen, men selvfølgelig ikke finansieringen.

Så vil jeg godt sige til statsministeren, at Dansk Folkeparti repræsenterer her i Folketinget efter sidste folketingsvalg over ¼ million vælgere. Men det er deres synspunkter – og det er ikke os som parti, det gælder – som statsministeren ikke ville høre på. Det er faktisk skam-

meligt og noget af en fadæse. Derfor skal befolkningen selvfølgelig heller ikke fremover lade sig vildføre af al mulig snak om, at regeringen gerne vil have de her brede flertal for sin politik.

Den har selv valgt sine partnere og lagde således op til, at der med pinseindgrebet blev forlig med venstrefløjen, endda med den yderste venstrefløj. Her er Enhedslisten så sandelig kommet til fadet. Men regeringen har jo selv valgt. Den har valgt at satse på en ekstrem venstrefløj, der således får meget stor indflydelse på Danmarks økonomiske politik. Vi tror, at konsekvensen er, at befolkningen går hårde tider i møde. Nu bliver danskerne igen straffet med nye skatter og afgifter, der skal finansiere ikke danskernes, men regeringens overforbrug.

De fremtidige konsekvenser af regeringens knæfald for venstrefløjen er faktisk lidt uhyggelige. I Dansk Folkeparti frygter vi nye uhyrligheder i forbindelse med finanslovforliget for 1999. Der er jo ikke så længe til.

Sidst på sommeren bliver forslaget fremsat, og hvis SF og Enhedslisten også til efteråret får mulighed for at få indflydelse, så begynder det altså at se mere og mere sort ud, selv om det faktisk er et rødt kabinet.

Regeringen overlevede med nød og næppe folketingsvalget den 11. marts. 69 stemmer sikrede Nyrup et vigtigt færøsk mandat. Med det yderste af neglene, som om statsministeren var lige ved at falde ned ad de færøske klipper, klamrede statsministeren sig konstant til dette mandat, som naturligvis – og det er der jo ikke noget at sige til – forlanger rigtig god kompensation for sin støtte. Foreløbig har regeringen helt uhejst sendt en regning til de danske skatteydere på 1,5 mia. kr. for at få fred i sagen i forhold til Færøerne, f.eks. sagen med Færøbanken, hvor regeringen selv havde involveret sig til op over begge ører.

Selvfølgelig vil Grønland da også have penge nu – det er der jo sådan set ikke noget at sige til – og taler om, at der skal bruges ca. ½ mia. kr. til renovering af bygninger på Grønland, der er overtaget af den danske stat. Man må sige, at regeringen er dyr i drift.

Nu må vi så se, om regeringen giver efter, men hvorfor skulle den ikke det? Statsministeren har måske til kommende indgreb også brug for hjælp fra Grønland, og indgreb kommer der på en ene eller den anden måde.

Som sagt kan vi allerede i slutningen af august se frem til en ny gysere, når finanslovfor-